

Titans del dia a dia

La distància és sempre una variable important per poder fixar un bon punt de vista; enfocar d'a prop un paisatge ampli i complex és gairebé impossible i impossible del tot si aquest paisatge és el moment polític actual a Catalunya.

A mesura que t'allunyes de casa, un altre país, un altre continent, una altra llengua, agafes perspectiva i t'adones com en són de petits molts dels personatges polítics catalans, t'enlaïres i, des de la finestra de l'avió, si t'hi fixes bé, els pots veure: són nans, ridículament petits des del punt de vista humà i patriòtic: una vicepresidenta universitària, notaris vinguts a menys, o diputats conservadors que sembla ser que els agrada la gresca, i, és clar, intèrprets petits fan una opereta petita. I, en canvi, en la distància, se't fan grans persones moltes vegades anònimes, però que a ulls d'un reagrupat no ho són, i que han esdevingut els nostres titans del dia a dia, persones que cada dia fan passar el país per davant de tot, i Reagrupament també.

Molts d'aquests titans sou aquells que, tot i l'esgotament que sempre causa un procés electoral com el de les passades eleccions al Parlament de Catalunya, heu fet un esforç important per encaixar el resultat, suavitzar les actituds i consensuar les diferències, i tractar de començar a construir un nou espai polític al vostre municipi, que ens allunyi del ressentiment i ens acosti a assolir els nostres objectius: independència i regeneració política.

Ara bé, els titans del dia a dia necessiten nodrir-se de l'esperança de victòria, necessiten la força de l'exemple d'altres que, per la seva posició i la seva notorietat, han de ser exemples d'implicació, exemples de patriotisme i exemples de dignitat. Us puc assegurar que les properes eleccions municipals representaran per a Reagrupament un planter fantàstic, d'herois i d'exemples de tot això que he esmentat. Possiblement, en molts casos, ens serà complicat pactar programes municipals que segueixin fil per randa el nostre programa d'independència i regeneració, però el que quedarà sempre serà l'exemple de treball i transparència dels nostres càrrecs electes, aquests han de ser i seran els nostres herois fabricants de patriotes.

A tots vosaltres, titans del dia a dia, us vull recordar una vella història, potser de les primeres històries que es poden recordar: és la història d'un jove rei grec que va anar a la guerra de Troia amb recança, era Ulisses. A Troia, lluny de la seva estimada Ítaca, Ulisses va forjar la seva llegenda, amb intel·ligència i audàcia. Avui, com fa 3.000 anys, els murs de Troia són grans, però vosaltres ajudeu a construir el nostre particular cavall. Gràcies, Companys!

Marc Viñolas

Coordenador del Barcelonès

I després de les consultes, què?

Emmanillats jurídicament, espoliats econòmicament, perseguits culturalment, la única sortida: la independència

El dia u de març vaig anar a portar, juntament amb el regidor de la CUP d'Arenys de Munt, una urna al local que Barcelona Decideix té al carrer Villarroel. En aquest local s'hi respira la mateixa il·lusió i expectativa que he anat vivint a tots els indrets on voluntaris molt lloables i meritoris han organitzat la consulta popular pel Dret a Decidir o, segons altres, per l'Autodeterminació de Catalunya.

Més de 60.000 voluntaris, sense comptar la capital, Barcelona; 500 poblacions, 600.000 votants... Es diu en un moment, oi? És una realitat global, determinant, efectiva, que no havíem contemplat anteriorment. Una concreció –entre d'altres d'anteriors– que ha empès aclaparadorament el sobiranisme, que l'ha desacomplexat, que ens ha marcat clarament l'horitzó –ara, sí– possible de la nostra llibertat.

Malgrat la manca d'unió entre el món independentista, tot i els resultats del 28-N, que escollí clarament l'opció nacionalista, la lluita per assolir el pacte fiscal, sabem a bastament que a tot arreu hi ha una clara consciència sobiranista, que són molts els militants i simpatitzants de CiU, d'ERC, de SI, de Rcat i inclús n'hi ha del PSC i d'ICV, que batguen i es deleixen per un estat català. S'ha anat demostrant no solament en les consultes populars, sinó en manifestacions i concentracions de tota mena. Són força les catalanes i els catalans que desitgen administrar els seus propis recursos, redactar les seves lleis i conrear la llengua pròpia. Dir el contrari és desconèixer la realitat que se'ns mostra.

Ara bé, cap a on ens condueix tot plegat? Després de les consultes, quin escenari se'ns obre? Coneixem el fet que moltes mirades s'adrecen al 10A: Barcelona serà esguardada amb una cura especial, però, sigui quin sigui el resultat, el sol fet d'organitzar-ho a Barcelona ja constitueix un assoliment enormement reeixit, una fita especialment celebrable. Qui es podia pensar fa escassament dos anys que estaríem aquí? I que ho

viuríem amb tanta naturalitat? I que el vot anticipat en alguns barris fos tan elevat?...

Ara és l'hora d'escoltar realment la veu del poble. No s'hi val fer-ho tan sols cada quatre anys perquè les persones ens votin. Si ens importa el que diu el poble, hem de moure fitxa. El suport que el Parlament de Catalunya ha donat a les Consultes i al Dret d'Autodeterminació (10-03-11) és un pas important. Ens cal, però, fer saó com la pluja; ens cal fer pedagogia; necessitem que el missatge –clar i objectiu– vagi quallant. La Coordinadora Nacional de Consultes i la Coordinadora de Barcelona Decideix ha de poder utilitzar els mitjans de comunicació locals i nacionals, en coordinació amb els responsables oficials d'aquests mitjans (Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, entre d'altres) per explicar els avantatges i inconvenients (si és que n'hi ha) d'un Estat Propi. S'ha de fer arribar el missatge dels "pros" i els "contres" a totes les llars. L'actitud del govern espanyol i dels mitjans de comunicació estatals ens ho deixen molt clar.

Continua a la pàgina 2

Carles Móra Tuxans

Alcalde d'Arenys de Munt

La independència de Flandes (2a part)

La recepció de Bart de Wever per part del Primer Ministre britànic confirma la rellevància creixent de l'independentisme flamenc.

El Primer Ministre del Regne Unit, David Cameron, va rebre en la seva residència oficial, el 10 Downing Street, Bart de Wever, el líder de la Nova Aliança Flamenca (Nieuw-Vlaamse Alliantie, N-VA). La trobada, celebrada el passat 18 de març, es va perllongar per un espai de 40 minuts i va ser seguida d'un àpat on també participaren altres destacats dirigents de la formació flamenca. L'atenció que Cameron va donar als seus interlocutors podem dir que no té precedents, tenint en compte que de Wever, no és membre de cap govern d'un estat independent. Cameron, fins i tot anà més enllà i declarà que considerava la formació de de Wever, com una aliada en l'escena europea.

Les reaccions a la trobada no es feren esperar. La primera, la del propi de Wever, que va afirmar que era una demostració que, contràriament al que sovint se li recrimina a Bèlgica, la seva formació i ell en particular, són interlocutors raonables i als quals es pot fer confiança.

Per la seva banda, els partidaris de la unitat belga, van indignar-se amb l'actitud del Primer Ministre britànic, i no s'estaren de llançar teories conspiratives sobre la hipotètica estratègia britànica per destruir Bèlgica, i d'aquesta manera afeblir o posar en dificultats el projecte de la Unió Europea. També li recordaren els estrets lligams de la Nova Aliança Flamenca amb el Partit Nacional Escocès (SNP), ambdós partidaris declarats de la independència de sengles nacions.

La recepció amb el Primer Ministre britànic, en definitiva, no és més que la confirmació de la rellevància creixent que l'independentisme flamenc, en general, i la figura de Bart de Wever, en particular, està assolint d'ençà que la formació que encapçala es va convertir, en les darreres eleccions federals, de data 13 de juny, en

la més votada al Parlament federal, tant a la Cambra de Representants (27 escons) com al Senat (9 escons).

La N-VA, és un partit que es va crear el 2001, i és percebut com el continuador natural d'una formació anterior, la Volksunie. L'objectiu polític del partit és la creació de la República de Flandes com a membre de la Unió Europea i la defensa d'un nacionalisme humanista que cohesioni una societat que, malgrat haver consolidat una potent identitat nacional, ha de fer front als reptes que suposa la globalització i la crisi econòmica. En aquest context, es considera que l'estat flamenc es troba en un procés d'evaporació i que un dia, no gaire llunyà, només caldrà certificar-ne la seva defunció. Particularment, els independentistes flamencs denuncien que ja estan farts d'aportar a Valònia, uns 11.000 milions d'euros anuals, quantitat que consideren del tot exagerada. Per ells, Flandes i Valònia són en la pràctica dues societats separades, i denuncien que, a la part francòfona, la manca de control de les finances públiques és total -fet que afavoreix el malbaratament de recursos i, pitjor encara, la corrupció. També alerten sobre la manca de productivitat de les empreses situades a l'altra banda de la "frontera". Mentre que l'economia valona està molt lligada a activitats industrials i extractives, avui dia en crisi, Flandes ha sabut, en els darrers anys, convertir-se en un referent de l'economia creativa, lligada a la digitalització i les tecnologies de la informació i la comunicació i, també, a la logística, sobretot gràcies a la importància d'infraestructures tals com l'aeroport de Brussel·les -situat en territori flamenc- i sobretot el port d'Anvers, el segon d'Europa i el dissetè a escala mundial.

Els independentistes flamencs també denuncien que un percentatge altíssim de la població activa valona és funcionària del govern federal, situació que es considera una supervivència de temps passats, quan els francòfons dominaven completament l'estat belga.

I no ens podem oblidar, naturalment, de l'avenir de la ciutat Brussel·les, la tercera part en discòrdia, i de les querelles lingüístiques que es donen en els municipis flamencs limítrofs, dels quals ens ocuparem en el proper número de La Veu.

Al marge de la N-VA, el moviment independentista flamenc compta amb altres formacions, algunes de les quals són partidàries de la unió de Flandes amb els Països Baixos, per tal de formar la Gran Holanda (Dietsland).

Josep Sort

Ve de la pàgina 1

I després de les consultes, què?

Emmanillats jurídicament, espoliats econòmicament, perseguits culturalment, cada dia hi ha més gent que albira una única sortida: la independència.

Hi ha molt de material elaborat i persones que s'hi han dedicat en cos i ànima, que han recorregut el país d'una banda a l'altra explicant-ho, que dominen el tema, que saben com traslladar-lo; sobretot, des de l'empatia i l'afabilitat, amb contingut positiu, amb missatge optimista, respectuosament, sense defugir la realitat ni la coordinada europea i mundial, essent conscients i coneixedors dels nous escenaris que se'ns plantegen.

Ja són alguns els que han dibuixat aquest escenari possible i necessari; la Patricia Gabancho, el CCN i en Salvador Cardús entre d'altres. El diàleg entre els diferents agents socials (associatiu, econòmic i cultural) ens hi ha de portar: pedagogia, consulta vinculant, proclamació unilateral de la independència; pedagogia, proclamació, consulta. És viable, és necessari, és indefugible, si volem continuar existint amb les nostres genuïtats. Del contrari, quedarem mediocritzats i finalment esborrats com a poble. Només depèn de nosaltres. Què hi dirà la Conferència Nacional per l'Estat Propi? Entitats, associacions, plataformes...emprendran accions per decantar la balança? Empenyeran el Govern a decidir-se?

Espero i desitjo que els nostres representants polítics estiguin per la feina. Lluís Companys ho va tenir clar el 1934 en un escenari molt més desfavorable. Si no, haurà de ser el poble que prengui la brida? Hi ha paraules que a voltes s'imposen i alhora espanten, però que cal pronunciar, com desobediència civil, insubmissió fiscal, declaració unilateral. Sí. Òbviament, si els polítics no ho fan, el poble ho haurà d'aconseguir. No solament esdevindríem un dels estats més exemplars del món, sinó que redimiríem alhora la memòria sagrada d'aquells que ho varen donar tot, inclús la seva vida, per aconseguir aquesta fita. Que així sigui.

Carles Móra Tuxans

Alcalde d'Arenys de Munt

L'entrevista: Ignasi Planas

"Resulta necessària la renovació del projecte de ciutat i de les formes de governar"

Parlem amb Ignasi Planas, candidat de Reagrupament dins de la llista que presenta per l'Ajuntament de Barcelona, la coalició electoral "Units per Barcelona".

Ignasi Planas (Barcelona, 1971) és llicenciat en Dret, Postgrau en Ciència Política, ha estat Jutge i actualment advocat. Pare de dues criatures. President de la Federació Catalana de Rugbi. És candidat de Reagrupament a la coalició electoral Rcat+ERC+DC a l'Ajuntament de Barcelona.

A què us dediqueu actualment?

Actualment em dedico a tres feines alhora: faig d'advocat per guanyar-me la vida, intento posar el rugbi on es mereix i treballo tan activament com puc per portar l'independentisme a dins de l'Ajuntament de Barcelona. L'ordre d'aquestes tres feines es capgira al llarg del dia!

L'esport, en concret el rugbi, és una part important de la vostra vida. N'heu estat jugador durant disset anys i actualment sou el president de la Federació Catalana.

El rugbi ha estat per a mi una gran escola de la vida, tant per les persones de tota mena que hi he conegut, com per la mateixa naturalesa de l'esport. Per exemple i pensant en nosaltres els Reagrupats: no hi fa

"Treballo tan activament com puc per portar l'independentisme a l'Ajuntament de Barcelona"

res les vegades que un cau, sinó la força per tornar-se a aixecar i seguir lluitant.

No tindrem seleccions oficials fins que no esdevinguem un estat...

Podeu pujar-hi de peus, l'Estat Espanyol sap perfectament que el símbol de les seleccions nacionals esportives ha de defensar-lo a mort per mantenir una imatge d'uniformitat espanyola: "una, grande y libre".

Políticament, vau militar a CDC durant uns anys, on vau arribar a ser conseller nacional. Per què vau abandonar la formació?

Durant molts anys hi vàrem lluitar, jo i molts d'altres, per conduir Convergència cap a l'independentisme; de fet, la gran majoria de les seves bases són independentistes, però als dirigents del partit els resulta molt més senzill mantenir l'"ara no toca". El resultat és incoherent, però efectiu a l'hora de mantenir poder.

Quan decidiu associar-vos a Reagrupament?

El projecte d'en Joan Carretero em va cridar l'atenció des del primer moment: era un missatge d'honestedat, de coherència, d'ambició, i les meves idees de radicalitat democràtica i de lluita per la independència per damunt de tot coincidien tant que no vaig dubtar a associar-m'hi des del primer moment.

Creieu que veureu i viureu a l'Estat català?

N'estic del tot convençut: Catalunya

camina amb pas ferm cap a la independència, i aquest procés a dia d'avui ja no té marxa enrere. La pregunta no és si serem lliures, en tot cas és quan i com.

L'estiu passat, Reagrupament deia que no aniria a les eleccions municipals. Per què ara està formant candidatures municipalistes arreu del país?

La independència és un camí que tots hem decidit fer per servir la llibertat i la dignitat del nostre poble; en aquest camí, no pot deixar-se cap flanc al descobert, cap feina per demà, i els ajuntaments són la primera línia d'acció política, on l'independentisme no pot quedar en segon terme.

Per què vau decidir presentar-vos com a candidat a les eleccions municipals de Barcelona?

L'Ajuntament de Barcelona té una posició cabdal en la realitat política del país. És necessari que l'independentisme creixi i participi amb la força que es mereix en aquesta institució. No pot ser que Barcelona Decideix tingui un enemic i no un amic en l'Ajuntament de Barcelona, i com aquest exemple tants altres: és per això que vull aportar totes les meves capacitats en aquesta causa.

No ha de ser fàcil gestionar els equilibris en coalicions electorals...

He de reconèixer que la relació amb la gent d'ERC de Barcelona està resultant molt planera; crec que ambdues formacions hem assumit l'honestedat com a patró de conducta i això facilita molt la feina conjunta. Democràcia Catalana acaba d'arribar al pacte i fins al moment tot és positiu.

Com veieu la ciutat de Barcelona?

Cap avall. Durant molts anys, els barcelonins hem tingut la sensació que la nostra ciutat era un referent, millorava

dia a dia. Ja fa anys que aquesta sensació està desapareixent i resulta necessària la

"Els ajuntaments són la primera línia d'acció política, on l'independentisme no pot quedar en segon terme"

renovació del projecte de ciutat i de les formes de governar. Per cert, una última cosa: el 10A tots a votar!

Molta sort, company, i gràcies pel temps que heu dedicat als lectors de La Veu.

Fes-te voluntari
CONSULTA SOBRE LA INDEPENDÈNCIA A BARCELONA

Participa-hi!

Reagrupament

www.reagrupament.cat

Barcelona decideix

David Vinyals

Falten dues setmanes per al 10 d'abril, i tot apunta que tindrem una bona participació a la Consulta sobre la Independència a Barcelona. Penso que donarem la sorpresa.

No sé si és per això, perquè es preveu un bon resultat o per la natura política dels partits del govern de Barcelona, que Barcelona Decideix s'ha trobat en els últims mesos amb tot un seguit de problemes gravíssims degut a la posició de l'Ajuntament, posant-hi obstacles.

PSC i ICV contra la consulta

Que el PSC segueixi directrius espanyolistes, tots ho sabem. Però que Iniciativa sigui còmplice d'aquesta persecució, això ja és una altra cosa, tot i que, com a crosada del PSC, suposo que no tenen altre remei que obeir i callar.

Per una banda, hi ha el cas de les banderoles, tema que ha provocat una demanda judicial de Barcelona Decideix contra el govern de la ciutat. A l'inici, l'Ajuntament va acceptar la sol·licitud de la llicència per a posar banderoles

anunciant la consulta, als fanals d'alguns carrers de Barcelona. Però el 28 de febrer, l'Ajuntament denega aquesta llicència, argumentant que les banderoles no anuncien un acte cultural, sinó polític. Cal dir que no hi ha cap restricció en l'ordenança dels Usos del Paisatge Urbà de la Ciutat de Barcelona que limiti la publicitat política. De fet, només cal veure la cara de l'alcalde Hereu als autobusos de Barcelona per veure que sí que es pot fer publicitat política.

Però el problema més greu el trobem en la dificultat d'aconseguir espais per als col·legis electorals. L'Ajuntament

està pressionant les escoles, centres i associacions que en depenen o que en reben subvencions, perquè no cedeixin els espais. És el cas de les Cotxeres de Sants, de la major part de les escoles i de molts centres cívics. El pitjor és que, en la majoria dels casos, ja tenim la reserva i l'acceptació de la cessió.

Però, com sempre, la consulta superarà tots els entrebancs polítics, perquè al final és el poble qui vota, i tant serà si ho fa amb un espai tancat o enmig del carrer. Els col·legis hi seran, les urnes hi seran, i el més important per a desgràcia d'alguns, els votants també hi seran.

La veu de l'associat

Cap a l'ajuntament!

Joan Llacuna

Ara que Reagrupament ens presentem a les eleccions municipals a nombroses localitats i, de manera destacada, a la de Barcelona, m'he fet la pregunta de si es pot defensar una nació, una cultura, un país, des de l'ajuntament d'una ciutat.

Tinc molt present la segona meitat de l'any passat quan, veient acostar-se la cita electoral al Parlament de Catalunya, ens vam armar de la fantàstica, difícilment millorable, recepta de "Independència, Regeneració Democràtica i Treball" i vam recórrer Catalunya de dalt a baix. Jo em vaig prodigar tant com vaig poder entre el Maresme i el Garraf, tot acompanyant i fent coneixença amb reagrupats d'aquelles comarques, i vaig ajudar a l'esforç de les darreres setmanes de novembre, que tanta admiració va causar entre els que ens van poder seguir.

D'això fa pocs mesos, me'n recordo bé: no en parlàvem pas, d'anar als ajuntaments. Llavors, què hi fem ara? Doncs molt senzill, continuar amb la lluita per la defensa de les nostres llibertats des d'un altre front, el de la capital de Catalunya.

Fa pocs dies vaig rellegir l'episodi de l'any 1714 i em vaig adonar del paper que hi va tenir la ciutat de Barcelona. La situació era extremament difícil: perduts València i Aragó, destruïda Almansa, rendides Lleida i Tortosa el 1708, Girona al 1710, amb una Catalunya reduïda al territori comprès entre Tarragona, Igualada i Barcelona, abandonats pels anglesos el 1712 i pels austriacistes el 1713, la ciutadania de Barcelona va decidir –sota tan difícils circumstàncies– la resistència a ultrança, per continuar la lluita en nom de tot Catalunya.

I quan, el juliol de 1714, es tanca el setge sobre Barcelona, ja només Cardona l'acompanya. I,

davant dels 40.000 soldats dels exèrcits espanyols i francesos, els barcelonins disposàvem d'uns 5.000 homes dels gremis (La Coronela) i de 2.000 soldats regulars. Europa ho observava des de la distància, tot lamentant la nostra dissort i mirant cap a una altra banda.

I, en aquelles setmanes d'estiu, els barcelonins van fer el que calia fer: unir-se, per fer-se més forts i per plantar cara a l'enemic. Els barcelonins van deixar de banda les seves diferències i es van unir davant la dificultat. I què hem fet nosaltres ara, si no?

Jo penso: l'acord electoral a què hem arribat a Barcelona ens farà més forts, a tots els que en formem part. Estic convençut que els resultats seran bons i que Reagrupament tindrem, amb l'Ignasi Planas i els altres companys de candidatura, l'altaveu que ens va faltar al novembre passat.

Així doncs, cap a l'ajuntament!

Feu-nos arribar les vostres col·laboracions a través del vostre coordinador

Actes en els que ha participat Reagrupament Barcelonès

Assistència a la inauguració del monument de la Batalla de Talamanca

Llibres recomanats

Secció a cura de Pere Torra

Més escriptors i menys correctors

Acaba de sortir, a la magnífica col·lecció 'la butxaca', el llibre *Això del català*, d'Albert Pla Nualart, expert corrector, amb una trajectòria de 25 anys a l'AVUI, i autor de la columna "Català a la terrasseta", en la millor tradició de divulgació que han conreat entre altres el mateix Pompeu Fabra, Albert Jané o Joan Solà. Desitgem que l'aparició en aquest format faci realitat el pronòstic que Solà feia al pròleg: "Aquest llibre provocarà polèmica". Si una llengua és viva ha de generar debat sobre les seves diverses possibilitats d'ús. Pla defensa la necessitat que la nostra llengua compti amb un model que no compliqui la vida a l'usuari perquè el que ens calen són més escriptors i menys correctors.

A la primera part de llibre, Pla formula una proposta contundent i ben argumentada de renovació de la normativa gramatical, en la qual no estalvia certa agressivitat contra l'IEC, a qui retreu lentitud en la seva adaptació a l'evolució de la societat. Pla se centra en aspectes sintàctics, que són els decisius

a l'hora d'afavorir una expressió natural i eficaç. Coincidim amb l'autor en les solucions que proposa sobre el canvi i la caiguda de preposicions, l'ús de 'per/per a', el relatiu compost i els pronoms febles; però no veiem tan clara la del 'lo' neutre, malgrat que és cert que hi ha qui recorre a circumloquis estrambòtics per tal d'evitar-lo.

La segona part del llibre aplega les exitoses columnes periodístiques, que, conservant la seva frescor i amenitat, constitueixen un útil arxiu de solucions i recursos. El llibre es tanca amb dos índexs temàtics que el bon lector sempre agraeix molt.

En defensa del patrimoni lingüístic català

En la tradició anglosaxona hi ha molta afició als reculls de citacions de diversa mena: frases cèlebres, pensaments enginyosos, citacions literàries, dites populars, etc. Entre nosaltres, el filòleg David Pagès ha elaborat un recull que, sota el títol *500 raons per parlar català*, aplega cinc-cents citacions de molt diverses persones, d'àmbits, professions i èpoques diferents. El fil conductor és la promoció de l'ús de la llengua catalana i la seva defensa com a patrimoni no tan sols de tots els que l'usen als Països Catalans, sinó també de tota la humanitat. El recull és volgutament molt heterogeni, però eficaç per a servir l'objectiu de l'autor. Tan sols tenim un retret per a l'edició -altrament molt correcta- que empra el recurs molt gastat d'una llengua amb les 4 barres com a il·lustració de la portada.

Com a mostra de les citacions, llegiu la de George Steiner: "La mort d'una llengua és una pèrdua irreparable, la disminució de les oportunitats de l'ésser humà, un paisatge que s'esborra, una finestra al coneixement que es tanca".

Agenda d'activitats

2.04.11 - Presentació de les candidatures municipals de Reagrupament Independentista. Hi intervenen Jaume Fernandez, Carles Bonaventura, Ignasi Planas, Rut Carandell i Joan Carretero.
Lloc: Auditori de la Biblioteca Jaume Fuster
Plaça de Lesseps, 20-22
A les 18.00 hores
Bus: 22, 24, 27, 28, 31, 32, 74, 92, 116. Metro Lesseps

4.04.11 - Presentació de la coalició ERC-Accent-Reagrupament per Badalona

Lloc: El Círcol C/ Sant Anastasi, 2 Badalona
A les 20.00 hores

5.04.11 - Acte de suport a la Consulta del 10 d'abril
Hi intervenen: Jordi Portabella, Ignasi Planas, Joan Laporta i Joan Puigcercós
Lloc: L'Auditori de Barcelona C/Lepant, 150
Bus 6, 7, 10, 56, 62, B21, B25
Metro Glòries i Marina
A les 20.00 hores

10.04.11 - Consulta sobre la Independència a Barcelona.

Punts de recollida de vot per tota la ciutat des de les 9.00 hores

11.04.11 - Presentació del llibre "Salt a la foscor". Xerrada de Enric Vila "Catalunya i la situació internacional: les lliçons dels anys 30".
Lloc: Seu de Reagrupament C/ Malgrat, 93 - Barcelona
Bus 47 i 50 Metro Fabra i Puig
A les 19.30 hores

14.04.11 - 80 anys de la República Catalana. Concentració a la Plaça Sant Jaume.
A les 14 hores, 14 minuts

Humor

Lluís Boet

